

บทที่ 1

เสียงกบองใจครั้งแรก

นี่คือการหยามหมิ่น หยามหมิ่นอย่างเปิดเผย

การหยามหมิ่นมีหลายรูปแบบ การหยามหมิ่นด้วยวาจาพบเห็นได้บ่อยที่สุดและมีพลังน้อยที่สุดด้วย สำหรับเหล่าผู้เข้มแข็งที่ผ่านโลกมาอย่างโชกโชน การหยามหมิ่นรูปแบบนี้ไม่มีความหมายอะไรเลย แต่สำหรับเหิงมู่ลี่เหรินกลับไม่ใช่เช่นนั้น...มันมีพลังอย่างผู้เข้มแข็ง แต่สภาพจิตใจมันยังไม่ใช่

สภาพจิตใจคือจิตวิญญาณที่จำเป็นต้องใช้เวลาอันยาวนานและการต่อสู้มากมายหล่อหลอมขึ้น ที่เรียกว่ามรรคจิตผ่องใสก็สื่อความหมายในด้านนี้ ทว่าโชคชะตาของมันเปลี่ยนแปลงอย่างกะทันหันนำอัศจรรย์เพราะสายฝนในยามวสันต์ระลอกเดียวมันก็เปลี่ยนจากคนงานของเทียนอวี่ววนเป็นเด็กหนุ่มที่แข็งแกร่งที่สุดของอาศรมเทพ ในขั้นตอนการฝึกฝนของมันเห็นได้ชัดว่ามีจุดบอด ด้วยเหตุนี้เมื่อได้ฟังคำพูดของหลิวอี้ซิงมันจึงโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ โกรธจนมือที่กุมด้ามดาบเริ่มสั่น

ฝ่าขาวที่ปิดตาหลิวอี้ซิงอยู่สั่นไหวเบาๆ กลางสายลมยามค่ำคืน

ราวกับสัมผัสได้ว่ามือของเหิงมู่ลี่เหรินกำลังสั่น มุมปากจึงยกขึ้นแสดงถึงความเห็นใจ

เหิงมู่ลี่เหรินเอ่ยเสียงเย็นซาว่า

"เจ้ากำลังเห็นใจข้า?"

หลิวอู่ซิงสายหน้า

"ข้ากำลังสงสัยเจ้า"

"เจ้ามีสิทธิ์อะไรมาสงสัยข้า"

"คนที่ไม่อาจสมปรารถนาย่อมเป็นที่น่าสงสัยแก่ผู้คน"

"เจ้ารู้หรือว่าข้าปรารถนาสิ่งใด"

"ไม่ว่าสิ่งนี้เจ้าปรารถนาสิ่งใด เจ้าล้วนไม่อาจได้รับ"

เหิงมู่ลี่เหรินนิ่งเงียบไปครู่แล้วพลันเยือกเย็นลง มันรู้ว่าเดิมทีการต่อสู้ในคืนนี้คือการทดสอบหรืออาจเรียกว่าการฝึกฝนที่อาศรมเทพเตรียมไว้ให้มัน เนื่องจากมันจำเป็นต้องเรียนรู้การเป็นยอดฝีมือที่แท้จริงจากการต่อสู้

ภายนอกเปลี่ยนแปลงได้อย่างพลิกฟ้าคว่ำดิน ภายในสงบนิ่ง ผ่อนคลาย แม้เขาเถาซานพังถล่มสีหน้าก็ไม่แปรเปลี่ยน นี่จึงนับได้ว่าเป็นยอดฝีมือที่แท้จริง และมีแต่ต้องทำอย่างนี้ให้ได้เท่านั้นจึงสามารถก้าวหน้าไปไกลกว่าเดิม

หลิวอู่ซิงต้องการให้มันโกรธ เช่นนั้นมันก็ต้องไม่โกรธ เพราะความโกรธส่งผลต่อการตัดสินใจ และส่งผลกระทบร้ายแรงต่อการต่อสู้ แต่คืนนี้หลิวอู่ซิงใช้กระบี่แรกไปแล้ว ยามนี้โลหิตโซมกายและแขนขาขาดไม่อาจพลิกสถานการณ์ เช่นนั้นหลิวอู่ซิงทำให้มันโกรธมีประโยชน์อันใด

เหิงมู่ลี่เหรินพอใจมาก พอใจที่ตนไม่โกรธแล้ว พอใจที่ตนยังพิจารณาปัญหาเหล่านี้ได้อย่างสุขุมระหว่างการต่อสู้ มันมองใบหน้า

ชาวซีตของหลิวอี้ซิงได้คมดาบพลางคิดอย่างหยาบหยันว่า...หรือเจ้า ยังมีเคล็ดวิชาอื่นซ่อนไว้ หรือกำลังเรียกร่องความตาย แต่ไม่ว่าแบบไหน ล้วนเสียแรงเปล่า

การโต้ตอบของหลิวอี้ซิงตั้งแต่ต้นดูเหมือนกำลังเรียกร่องความตาย นับแต่เข้าด่านรัฐเซตเป็นต้นมาเหิงมู่ลี่เหรินก็มีมุมมองเกี่ยวกับความเป็น ความตายที่ต่างไปจากเดิมโดยสิ้นเชิง มันรู้ว่าสำหรับผู้ฝึกฉานจำนวนมาก ความตายไม่ได้น่ากลัวนัก การมีชีวิตอยู่ต่างหากที่น่ากลัวยิ่งกว่า ดังนั้น มันจึงไม่ให้หลิวอี้ซิงตาย

แต่ก็อาจเป็นเพราะที่จริงแล้วมันยังโกรธอยู่มากก็ได้

ส่วนเรื่องที่หลิวอี้ซิงอาจยังมีแรงสู้ต่อหรืออาจยังมีเคล็ดวิชา ซ่อนไว้...เหิงมู่ลี่เหรินไม่ได้สนใจ มันกำลังเรียนรู้การเป็นยอดฝีมือ แต่ ด่านฉานรวมถึงความมั่นใจของมันอยู่เหนือขีดขั้นนี้ไปแล้ว มันไม่เคยเชื่อ ว่าในโลกของเห่าเทียนมีคนที่ชนะมันได้ บางครั้งบนลานหน้าผาขณะ ยืนมองชายชราผู้พิการที่นั่งรถเข็น มันยังอยากล้มรถเข็นให้คว่ำเสียด้วยซ้ำ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงหลิวอี้ซิง

มาเถอะ ให้ข้าดูสักหน่อยว่าเจ้าจะทำอย่างไรต่อไป

เหิงมู่ลี่เหรินหน้าซีตลง แสงเจิดจรัสแห่งเห่าเทียนที่ผิวกายลุกไหม้ ไม่หยุด ดาบในมือไม่สิ้นแล้ว คมดาบก็ไม่เย็นเฉียบแล้ว แต่แผ่ความอบอุ่น หรืออาจเรียกว่าร้อนลวกจากการเผาไหม้ของแสงออกมา ฉีกสายลม รวมถึงระยะห่างที่ยังเหลืออยู่แทงเข้าหาห้วงคิ้วของหลิวอี้ซิง

หลิวอี้ซิงนั่งขัดสมาธิอยู่ในเกี้ยวไม่ได้หลบหลีกเพราะสองขามัน ขาดแล้ว เบื้องล่างมีเลือดพุ่งทะลักราวน้ำพุ และเพราะเดิมที่มันก็ไม่ได้ คิดจะหลบ มันเลื้อกแทงกระบี่ไปตรงๆ

กระบี่และมือที่ขาดตกอยู่ในเกี้ยว แล้วมันแทงกระบี่อย่างไร

มันใช้มือซ้ายจับมือขวาที่ขาดไปแล้ว จากนั้นก็...แหง
ภาพนี้ค่อนข้างประหลาด ทว่าในสายตาของผู้คนรอบวงหลวง
กลับรู้สึกว่าคุณคุ้นตาอยู่บ้าง
หน้าหูเขาชิงสยาเมื่อหลายปีก่อนมีคนผู้หนึ่งที่ทำเช่นนี้
คนผู้นั้นชื่อจวินไม่ ตอนนั้นคนที่ถูกกระบี่ของมันแหวงคือเทพกระบี่
หลิวไป๋
ตอนนั้นหลิวอี้ซิงอยู่ที่นั่นด้วย มันเห็นกระบี่นั้นและจดจำไว้
กระบี่ของศาลากระบี่เดิมนี่ก็เร็วที่สุดในโลกอยู่แล้ว เวลานี้เลียนแบบ
กระบี่ของศาลากระบี่เดิมนี่ก็เร็วเกินกว่าจะจินตนาการได้
ในความมืดคล้ายเกิดสายฟ้าแลบ กระบี่ของหลิวอี้ซิงแหวงที่หลัง
แต่ถึงก่อน
คมดาบของเหิงมู่ลี่เหรินหน้าหว่างคิ้วมันเดินหน้าได้เพียงระยะ
ความหนาของหนึ่งเส้นผม กระบี่ในมือขวาที่มือซ้ายมันจับอยู่ก็ไปถึง
หน้าอกของเหิงมู่ลี่เหรินแล้ว
เกิดเสียงฉีกเบาๆ คมกระบี่แหวงเข้าหน้าอกเหิงมู่ลี่เหริน
คมกระบี่เข้าเนื้อไปเล็กน้อย เห็นได้รำไรว่าเลือดกำลังจะไหล
ออกมาจากบาดแผล
ผู้คนที่ชมการต่อสู้โดยรอบไม่ทันได้ส่งเสียงตกตะลึง
เสียงฉีกเบาๆ นั้นยังหยุดอยู่ระหว่างคนทั้งสอง ไม่ได้ถ่ายทอด
ออกไป
เลือดตรงบาดแผลยังไม่ไหลลงมา
เพราะทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเร็วมาก
กระบี่แรกของหลิวอี้ซิงดูดันเด็ดขาดอย่างสุดขีด กระบี่เดียว

พันกำแพงวังพังทลาย ส่วนกระบี่ที่สองของมันรวดเร็วสุดขีด เร็วจน
ไม่มีผู้ใดตอบสนองทัน

ความเจ็บปวดดูเหมือนเดินทางได้เร็วกว่าเสียง เHINGมู่ลี่เหริน
หน้าซัดกว่าเดิม มันรู้สึกได้ชัดเจนถึงความเย็นเฉียบของคมกระบี่จาก
บาดแผลที่หน้าอก รวมถึงความเจ็บปวดที่แผ่กลืนความเล็ดจางๆ...
ถูกแล้ว ความเจ็บปวดนี้มีรสชาติ

แต่มันไม่ลนลานและไม่หวาดกลัว ตรงกันข้ามมันกลับรู้สึกยินดี
เพราะกระบี่นี้ของหลิวอี้ซิงดูเหมือนแข็งแกร่งกว่ากระบี่แรก มันคิดว่านี่
คือการให้ความสำคัญที่ตัวมันปรารถนา

มันฮึกเหิมมากขึ้น ดวงตามันสว่างวาวประหนึ่งว่ากลายเป็น
ดวงดาวที่โกลั้ผืนดินเข้ามาทุกที จนแทบจะเผาไหม้ต้นหญ้ามากมาย
บนที่ราบให้วอดวาย

กระบี่ของหลิวอี้ซิงไม่อาจเดินหน้าต่อ

เพราะกระบี่สัมผัสโลหิตของHINGมู่ลี่เหรินแล้ว โลหิตเหล่านั้นกำลัง
เผาไหม้ และสิ่งที่เผาไหม้คือแสงเจิดจรัสของเฮ่าเทียน

ซีๆ...

ควันสายเล็กๆ ลอยขึ้น

กระบี่แทงเข้ากายเทพ เบื้องโลหิตแห่งเทพแล้วถูกเผาไหม้ไป
ทีละซุนๆ จนกลายเป็นฝุ่นควันสลายไป

ดาบในมือHINGมู่ลี่เหรินแทงผ่านประกายแสงสีทองที่ผืนขึ้นจาก
แสงเจิดจรัสออกมา ขณะเดียวกันดาบสืบสองเล่มข้างหลังมันก็แผ่ออก
จุดดอกไม้ทองคำเบ่งบาน

แสงเจิดจรัสที่ถูกไหม้คือดอกไม้ที่สวยงาม มันยืนอยู่ในดอกไม้
สภาวะดาบโกลั้หลิวอี้ซิงเข้าไปอีก

เจตนารมณ์อันแข็งแกร่งเหนือจินตนาการและไม่อาจบรรยาย
ด้วยคำพูดปรากฏขึ้นเบื้องหน้าเกี่ยว

นี่คือเจตนารมณ์ของเฮ่าเทียนไซ่หรือไม่... หลิวอี้ซิงคิด มุมปากเผย
รอยยิ้ม

ภายใต้แสงเจดจรัสของเฮ่าเทียนรอยยิ้มนี้ดูซับซ้อน ไม่รู้ว่าเยาะเย้ย
ตัวเองหรือหยามหยันผู้อื่น

มือซ้ายมันจับมือขวาอยู่ มือขวามันจับกระบี่ที่ถูกเผาไหม้อยู่

กระบี่ที่ถูกแสงเจดจรัสเผาไหม้ดูไม่ติดกับเทียนไซ่ที่ไร้เรี่ยวแรงจน
สลายไป

มือขวาที่ขาดก็ถูกแสงเจดจรัสดกกินจนเห็นกระดูกนิ้วมือ จากนั้น
กระดูกนิ้วมือก็เริ่มดำ ส่วนปลายก็เริ่มแหลม

หลิวอี้ซิงสะบัดมือ กระดูกนิ้วมือที่ดำเกรียมลอยแหวกอากาศไป
ดูจกระบี่จนถึงเบื้องหน้าเหิงมู่ลี่เหริน

การลอยโดยทั่วไปแล้วใช้กับสิ่งของที่น้ำหนักเบา น้อยครั้งที่ใช้กับ
กระบี่ แม้เป็นกระบี่บินที่เบาที่สุดก็ตาม แต่กระบี่สุดท้ายของหลิวอี้ซิง
ลอยไปจริงๆ

ขณะเดียวกับที่มันสะบัดกระบี่ ต้นหลิวริมคูน้ำรอบวังหลวงก็
พลิ้วไสวตามสายลม

กิ่งหลิวแต่ละผิวน้ำเบาๆ ทำให้เกิดระลอกคลื่นเล็กๆ ผ่าขาวบนใบหน้า
หลิวอี้ซิงลอยขึ้นปิดแสงเจดจรัสของเฮ่าเทียนที่คมดาบปล່อยออกมา

แววตาเหิงมู่ลี่เหรินพลันเคร่งขรึมเป็นครั้งแรก

กระบี่นี้ของหลิวอี้ซิงเหมือนสายลมที่ไม่อาจจับต้อง มันไม่เสียที่
ที่เป็นสุดยอดฝีมือของศาลากระบี่

สีหน้าเหิงมู่ลี่เหรินเคร่งขรึม จากนั้นก็ฮึกเหิม

หลิวอี้ซิงบาดเจ็บสาหัสเกินเยียวยา คืบนี้แน่นอนว่าไม่อาจชนะมัน แต่กระบี่นี้สำหรับมันแล้วคือการทดสอบอย่างแท้จริง มันคิดทำลายกระบี่นี้ให้ได้โดยสมบูรณ์เพื่อให้คนผู้นี้ได้รับความเจ็บปวดและอับยศ

เหิงมู่ลี่เหรินตวาดเสียงห้วน ล้ำแสงสีชาวมากมายมหาศาล แผลออกจากสองมือมัน คมดาบตอบรับเจตนาารมณที่ยิ่งใหญ่ เดินหน้าไปอย่างดุเดือด

สภาวะกระบี่ที่เหมือนสายลมกระนั้นหรือ เช่นนั้นข้าก็จะทำลายสายลมให้แหลกลาญ

หนึ่งดาบปะทะลม!

เงียบสงบไปทั่วบริเวณ

สายลมถูกทำลายย่อมไร้เสียง

ต้นหลิวมากมายริมคูน้ำหักโค่นโดยไร้เสียง ร่วงลงคูน้ำแล้วลอยไปอย่างไร้เรี่ยวแรงราวจอกแหวน

ผ้าขาวที่ปิดตาหลิวอี้ซิงถูกฟันขาด ลอยลงมาหยุดที่ใบหน้ามัน หน้าอกมันมีกระบี่ซึ่งก็คือมือขวาของมันปักอยู่ เลือดไหลออกมาไม่หยุด

ร่างมันเต็มไปด้วยบาดแผล ส่วนใหญ่คือบาดแผลจากสภาวะดาบของเหิงมู่ลี่เหริน แต่บาดแผลที่ทำให้ถึงฆาตจริงๆ คือแผลจากกระบี่ของมันเอง

"เพราะเหตุใด"

เหิงมู่ลี่เหรินถามมันด้วยใบหน้าขาวซีด

"เพราะเหตุใดกระบี่ที่สุดท้ายนี้จึงไม่แทงข้า"

"ข้าบอกแล้วว่าเจ้าไม่คู่ควร"

มันพุดพลางไอเป็นเลือด ใบหน้าประดับรอยยิ้ม

ยิ้มอย่างดูแคลน

ยิ้มอย่างสงสาร

เหิงมู่ลี่เหรินแผดเสียงอย่างขุ่นเคือง

"เหตุใดข้าไม่คู่ควร!"

"คำพูดเดิมข้าคงไม่เอ่ยซ้ำ"

เหิงมู่ลี่เหรินเงยบ่าไป

หลิวอู่ซิงเอ่ยด้วยรอยยิ้มว่า

"เจ้าทุกข์ใจมากไซ้ไหมที่ไม่อาจฆ่าข้า"

คืนนี้ยอดฝีมือของอาศรมเทพมากันมากมาย มันคนเดียวมาร่วมงาน รู้ว่าไม่มีทางรอด แต่มันยังคงมา เพราะหนานจิ้นที่ยิ่งใหญ่ถึงอย่างไรก็ต้องมีคนแสดงจุดยืน

มันรู้ดีถึงเจตนาของอาศรมเทพที่จัดเตรียมการต่อสู้ครั้งนี้ นี่คืองานสังสรรค์ครั้งใหญ่ หน้าวังหลวงของหนานจิ้นคือเวทีให้นักกายเต๋าแสดงพลังให้คนทั้งโลกเห็น

มันเดินขึ้นเวทีแห่งนี้ไม่ได้เตรียมที่จะมาเป็นตัวประกอบ

มันสังหารจักรพรรดิหนานจิ้นเป็นอันดับแรก จากนั้นฆ่าตัวตาย เช่นนี้ย่อมไม่มีใครฆ่ามันได้อีก

บนเวทีนี้เหิงมู่ลี่เหรินทำสิ่งใดไม่สำเร็จเลย เช่นนี้ย่อมไม่มีคุณสมบัติเป็นตัวเอก

มันคือหลิวอู่ซิงผู้ที่ถูกกำหนดไว้แล้วว่าจะถูกจารึกชื่อในประวัติศาสตร์ เช่นนั้นในวาระสุดท้ายของชีวิตมันก็ต้องเด็ดขาดบนเวที นี้คือกระบี่สุดท้ายที่มันแทงอาศรมเทพ

เงาร่างเหิงมู่ลี่เหรินดูโดดเดี่ยว

เดิมทีคืนนี้ควรเป็นการต่อสู้ครั้งแรกของการเป็นยอดฝีมือของมัน

ที่ว่ามันไหนเลยคาดคิดว่าที่แท้บทสรุปได้ถูกเขียนไว้เรียบร้อยแล้วแต่แรกแล้ว อีกทั้งไม่เกี่ยวข้องกับมันแต่อย่างใด

บัดนี้มันพลันเข้าใจว่าตอนที่ออกจากเขาเถาซานเหตุใดเจ้าอารามจึงพูดแบบนั้น และเข้าใจด้วยว่าเหตุใดเจ้าอารามจึงให้เจ้าคนที่อยู่ในความมืดตามติดตนอยู่ตลอด

เส้นทางของการเป็นยอดฝีมือที่แท้ยากลำบากเช่นนี้เอง

มันคับแค้นใจจริงๆ

เหิงมู่ลี่เหรินก้มหน้า ดอกไม้สีทองไม่รู้หายไปทีใดแล้ว มันยืนโดดเดี่ยวอยู่ในความมืดเหมือนเด็กที่ถูกทอดทิ้ง อารมณ์ในน้ำเสียงยังคงตื้อตึงไม่ยอมแพ้

"ไม่ว่ากระบี่แรกหรือกระบี่สุดท้ายนี้เจ้าล้วนทำอะไรซ้ำไม่ได้! เจ้าไม่ใช่คู่ต่อสู้ของข้าจึงไม่กล้าแทงกระบี่ใส่ข้า! จงอย่าได้หวังว่าคำพูดพรรัศนี้จะก่อกวนมรรคจิตของข้าได้!"

หัวใจซึ่งไอเป็นเลือดไม่หยุด หน้าซีดราวหิมะแต่ยังฉายแววสงสารที่ความมืดกลับไม่มี

"ข้าจะตายอยู่แล้ว ตอนแรกข้าไม่แทงกระบี่ใส่เจ้า ต่อมาก็ไม่แทงกระบี่ใส่เจ้าอีก ดังนั้นจากนี้ไปยอมไม่มีใครรู้คำตอบ เจ้าก็ไม่รู้ว่าแท้จริงแล้วเจ้ารับกระบี่ของข้าได้หรือไม่ บนเส้นทางแห่งการฝึกฝนต่อจากนี้เจ้าอาจผงาดขึ้นเป็นสุดยอดฝีมือในโลกมนุษย์ แต่เรื่องน่าเสียดายในคืนนี้จะติดตามเจ้าไปตลอด"

กำแพงวังหลวงพังทลายแล้ว ทั่วบริเวณเต็มไปด้วยเศษอิฐเศษหิน น้ำในคุน้ำสงบนิ่งแล้ว กิ่งหลิวที่ถูกตัดขาดร่วงหล่นจมลงไปใต้น้ำซำๆ ท่ามกลางความเงียบสงัดจู่ๆ ก็มีดอกไม้บาน

ดอกไม้ดอกนี้ราวกับว่าผสานเป็นหนึ่งเดียวกับความมืด ไม่มี

สีอ่อนจางและไม่มีขอบสีทองอันงามระยับ มีเพียงสีดำสนิท กลีบดอก
หนาแน่นจนไม่อาจนับได้ถ้วนทั่ว แต่พอแยกได้ว่ามันคือดอกท้อ

ดอกท้อสีดำปรากฏขึ้นท่ามกลางความมืด คนผู้นั้นก็เดินออกมา
จากความมืดเช่นกัน หน้ากากสีเงินบนใบหน้าผ่านลมผ่านฝนมาหลายปี
จึงไม่วาววับแล้ว เหมือนของเก่าที่ปิดบังใบหน้าอันเลอะเลือน

ดูเดียวกับดอกท้อสีดำ คนผู้นี้ก็เคยมีสีทองคำที่โดดเด่นสะดุดตา
เพียงแต่บัดนี้มันให้สีทองแก่คนอื่นไปแล้ว และเก็บสีดำสนิทไว้กับตน
เสื้อผ้ามัน แววมืดมัน รวมถึงกระแสปรารถนาของมันล้วนเย็นชาและ
หนักแน่น คล้ายน้ำหมึกใกล้แห้งในจานฝนหมึก

พอหลิวอี้ซิงเห็นคนผู้นี้สีหน้าพลันซับซ้อนและเคร่งขรึม แตกต่าง
จากตอนเผชิญหน้ากับเหิงมู่ลี่เหรินโดยสิ้นเชิง เพราะมันสัมผัสได้ว่า
คนผู้นี้มีรศจิตบริสุทธิ์กว่าเมื่อก่อนจึงแข็งแกร่งยิ่งกว่าเดิม มันอดเป็นห่วง
บรรดาชาวถังในสถานศึกษามีได้

หลงซึ่งเดินออกจากความมืดมาที่หน้าวังหลวง

เหิงมู่ลี่เหรินไม่มีการตอบสนองใด ยังคงจ้องหลิวอี้ซิง

หลงซึ่งมองแผ่นหลังมันที่ค่อนข้างโดดเด่นรวมถึงชุดเขียวที่เพ็ง
เปื้อนเลือด นั่งเฝ้าอยู่ครู่ก่อนมองไปที่ดวงจันทร์ ใบหน้าฉายแวว
เสียดาย

คืนนี้อาศรมเทพส่งบุคคลสำคัญอย่างเหิงมู่ลี่เหริน รวมถึง
ยอดฝีมือด้านรัฐชะตาห้าคนซึ่งรวมเจ้าซือโส่ว และทหารม้าชุดเกราะ
สองพันมาเมื่อหลังคืนัง รอบวังหลวงวางค่ายกลที่ทรงอำนาจไว้ล่วงหน้า
ทั้งยังมี...มันที่ยืนอยู่ในความมืดมาตลอด

กองกำลังระดับนั้นนอกจากต้องการให้หนานจิ้นกลับสู่อ้อมกอด
ของเฮ่าเทียนและสังหารหลิวอี้ซิงคนทรยศแล้วย่อมมีเป้าหมายอื่นด้วย

เช่นสังหารพวยกอดฝีมือที่จะมาช่วยศาลากระบี่

คนที่กล้ายื่นมือเข้าช่วยเหลือศาลากระบี่ต่อหน้าอำนาจของ
 อาศรมเทพมีน้อยนัก กล่าวให้ถูกกว่านั้นคือมีแต่คนของสถานศึกษา
 เท่านั้นที่เป็นไปได้ และจากการวิเคราะห์ของหลงซิง คนที่เป็นไปได้
 มากที่สุดที่จะปรากฏตัวที่นี่คือหนึ่งเซวีย

สถานศึกษายังคงต้องพิจารณาถึงกฎเกณฑ์และเหตุผล อาศรมเทพ
 จัดเตรียมเหตุผลมากมายไว้ให้สถานศึกษา ตอนนี้อย่างสถานศึกษาไม่อาจ
 คลี่คลายเหตุผลเหล่านี้ได้ ดังนั้นจึงได้แต่นิ่งเฉยมองดูอาศรมเทพ
 กวาดล้างนิกายใหม่ และมองดูอาศรมเทพยกทัพเข้าหานานจิ้นโดยที่
 ทำอะไรไม่ได้เลย

มีเพียงหนึ่งเซวียเท่านั้นที่แต่ไหนแต่ไรไม่สนใจกฎเกณฑ์และไม่ฟัง
 เหตุผล ดังนั้นตามความเห็นของหลงซิง มันจึงเป็นผู้มีความเป็นไปได้
 มากที่สุดที่จะปรากฏตัวในคืนนี้ เรื่องนี้ทำให้หลงซิงพอใจมาก
 ขณะเดียวกันก็เฝ้ารอ ทว่าดูจเดียวกับที่เหิงมู่ลี่เหรินผิดหวังต่อกระบี่
 สุดท้ายของหลิวอี้ซิงที่ไม่ได้แทงมาที่ตน เวลานี้มันก็ค่อนข้างผิดหวัง
 เพราะหนึ่งเซวียไม่ปรากฏตัว

"สถานศึกษาคงไม่ส่งใครมา อาศรมเทพวางแนวรบใหญ่โต
 ขนาดนี้สิ้นเปลืองจริงๆ"

มุมปากหลิวอี้ซิงเล็ดไหล แต่เสียงพูดกลับยังชัดเจน

หลงซิงมองมันพลางเอ่ยเสียงเรียบว่า

"ข้าไม่คิดว่าเป็นการสิ้นเปลือง เพราะข้าไม่อาจประมาทคู่ต่อสู้
 โดยเฉพาะอย่างยิ่ง...เจ้าที่ถูกคนมากมายประเมินความสามารถไว้ต่ำ"

หลิวอี้ซิงคือน้องชายของหลิวไป๋ ตอนยังหนุ่มไร้ชื่อเสียง ในการ
 ประลองครั้งแรกที่ออกสู่โลกภายนอกก็ถูกหนึ่งเซวียพันดาบเดียว

จนตาบอด และจริงดังที่หลงซึ่งพูดเมื่อครู่ ต่อมามันคนเดียวนุกเข้าวัง
สังหารจักรพรรดินานจิ้น เปิดม่านแห่งยุคใหม่ แต่ชื่อเสียงของมัน
ยังคงไม่โด่งดังพอ ในสายตาของผู้ฝึกฉานจำนวนมากมันด้อยกว่า
หนึ่งเซวียและหลงซึ่งมาก ยิ่งไม่มีคุณสมบัติพอให้แทนที่ตำแหน่งของ
หลิวไป

แต่หลงซึ่งไม่คิดเช่นนั้นเพราะมันมีประสบการณ์คล้ายคลึงกับ
หลิวอึ้ง ซึ่งมันก็เคยพ่ายแพ้ให้กับหนึ่งเซวียและต้องทรมานสิ่งต่างๆ อย่าง
มหาศาลจึงกลับขึ้นมาขนาดได้อีกครั้ง ส่วนหลิวอึ้งซึ่งตาบอดแล้วแต่ยัง
ถือกระบี่ก้าวเข้าด่านรัฐเซตาได้ มันรู้ว่าการมีโชคในมรรคากระบี่เป็นเรื่อง
ที่ยากลำบากขนาดไหน และรู้ว่าเรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงเจตนารมณ์
อันแรงกล้ามากเพียงใด

"เจ้าคือเจ้าสำนักศาลากระบี่ กระบี่ของเจ้าเป็นตัวแทนเจตนารมณ์
ของเจ้า การไม่แทงเชิงมู่ลี่เหรินย๋อมไม่ใช่เจตนาที่แท้จริง แต่เพราะเจ้า
ต้องการสังหารจักรพรรดิและราชินีกุลพวกนั้น"

หลงซึ่งเอ่ยกับหลิวอึ้ง

"พวกคนบนกำแพงวังตายหมดแล้ว หนานจิ้นต้องโกลาหล
เป็นแน่ ในเวลาอันสั้นไม่อาจกลับสู่ความสงบได้ อาศรมเทพคิดใช้ทหาร
และสรรพกำลังของหนานจิ้นจึงยอมไม่สะดวก นี่คงเป็นเจตนารมณ์ของ
ศาลากระบี่...ทำร้ายตัวเองเพื่อทำร้ายศัตรู"

ผ้าขาวบนใบหน้าหลิวอึ้งขาดแล้ว และมีเลือดหยด

"คำสรุปท่อนสุดท้ายช่างหลักแหลม แต่สิ่งที่ข้าพูดกับเชิงมู่ลี่เหริน
ก็เป็นความจริง หลายปีก่อนอาศรมเทพต้องการประกาศศักดาว่าเจ้า
เป็นคนสำคัญ ยอดฝีมือไม่น้อยจึงต้องตายด้วยน้ำมือเจ้า บัดนี้อาศรมเทพ
จะส่งเสริมมัน ดังนั้นแล้วเหตุใดข้าต้องส่งเสริมพวกเจ้า"

หลงซึ่งเอ่ยว่า

"นี่...คือเรื่องที่ข้าไม่เข้าใจอยู่พอดี ประตูดุแคว้นหนานจิ้นก็เปิดแล้ว ในเมื่อไม่มีปัญญาพลิกสถานการณ์ เหตุใดเจ้าจึงไม่หนีไป เหตุใด ยังต้องมาตายเพื่อชาวถัง"

"หลายปีก่อนพี่ข้าให้ข้าไปล้มคมกระบี่ที่สถานศึกษา ผลคือข้าถูก หนึ่งเขียวทำร้ายจนตาบอด นับแต่นั้นแม้ข้าเข้าใจจิตวิญญาณแห่ง กระบี่ แต่ที่จริงแล้วข้ายังไม่เข้าใจอย่างทะลุปรุโปร่ง"

"แต่เจ้าก็ยังเลือกยื่นข้างสถานศึกษา"

"ไม่ใช่การเลือกของข้า เป็นการเลือกของพี่ข้า"

หลิวอึ้งซึ่งส่ายหน้าอย่างอ่อนล้า

"ข้าไม่เข้าใจว่าเหตุใดพี่ข้าต้องช่วยสถานศึกษา แต่ในเมื่อมันจะ ทำเช่นนั้นี้ ดังนั้นข้าจึงทำเช่นนั้นี้"

"ชาวถังไร้สัจจะ เจ้ายืนกรานเช่นนั้นี้มีประโยชน์ตรงไหน"

"ประโยชน์อยู่ที่ตัวข้าเอง"

หลิวอึ้งซึ่งที่สีหน้าเหนื่อยล้าเอ่ยด้วยเสียงเย็นชา

"ข้าไม่ชอบชาวถัง ไม่ชอบสถานศึกษา ไม่ชอบอาศรมเทพ และไม่ชอบพวกเจ้าที่หลอกผู้คนให้หลงมกมาย ข้าไม่เข้าใจว่าเหตุใดพี่ข้า ต้องการช่วยสถานศึกษา ไม่เข้าใจว่าเหตุใดชาวหนานจิ้นต้องการช่วย อาศรมเทพ

พี่ข้าตายแล้ว ชาวหนานจิ้นเห็นศาลากระบี่เป็นสุสาน ข้ามองไป ข้างหน้าไม่เห็นใคร มองไปข้างหลังไม่เห็นใคร มองไปข้างๆไม่เห็นสหาย ข้ากลายเป็นวิญญาณที่เร่ร่อนเดียวดาย...

แต่แม้ว่าต้องเร่ร่อนเดียวดายข้าก็ทำเรื่องบางอย่างได้ ถ้ากองกำลัง ของต้าถังบุกมา ศิษย์ศาลากระบี่ต้องต้านทาน ซีหลิงบุกกาก็ต้อง

ด้านทานเช่นกัน แม้ว่าสู้ไม่ได้ ถึงอย่างไรก็ต้องสู้ดูก่อน"

"วิธีของการฆ่าตัวตายโง่เขลาเกินกว่าจะชื่นชม"

"ได้ยินว่าเมื่อครั้งที่เจ้าอารามบุกเข้าฉางอัน ชาวถึงนับล้านดาหน้ากัน
เข้าหาความตาย บัดนี้อาศรมเทพบุกเข้าเมืองหลินคัง ชาวหนานจิ้น
นับล้านนิ่งเฉยดูตาย ข้าคิดว่าควรมีใครสักคนแสดงท่าที...มีใครสักคน
เดินเข้าหาความตาย ถึงอย่างไรก็น่าดูกว่า"

หลิวอี้ซิงรู้สึกปวดกำลังลูกใหม่ หัวใจที่แตกร้าวคล้ายเชื่อมกันน้ำ
ที่พังทลาย เจ็บปวดจนหยุดเดินไปชั่วขณะ มันแข็งใจเอ่ยด้วยรอยยิ้มว่า

"ในเมื่อต้องตายยอมไม่อาจให้พวกเจ้าสมหวังกันง่ายตายนัก"

หลงชิงมองรอยเลือดที่เห็นชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ บริเวณคอของหลิวอี้ซิง

"คนอย่างเจ้ากับข้าควรมีชีวิตอยู่เพื่อดูคุณใหม่"

ความหมายในคำพูดนี้คือ...คุณใหม่เปิดมาแล้ว เจ้าเป็นผู้เริ่มเปิด
ข้าจะเป็นคนแสดง พวกเราควรอยู่ดูจากต่างๆ ไปด้วยกัน เช่นนี้จึง
ไม่เสียที่ที่ได้เกิดมา

คำพูดของหลงชิงเป็นการให้คุณค่าแก่หลิวอี้ซิงอย่างสูง แต่หลิวอี้ซิง
ได้แต่ยิ้มอย่างอ่อนเพลียไม่ได้แสดงความคิดเห็นใด จากนั้นมันมอง
เหิงมู่ลี่เหรินแล้วเอ่ยว่า

"ละครฉากนี้เพิ่งเริ่มต้น แต่บทของข้าจบลงแล้ว แม้ไม่ยินยอม
อย่างไรเจ้าก็ต้องเรียนรู้ที่จะยอมรับ"

เหิงมู่ลี่เหรินร่างสั่นสะท้าน เงยหน้าขึ้นจ้องตามัน

"ละครฉากนี้ยังไม่จบ เจตนารมณ์ของเฮ่าเทียนมีหรือจะยอมให้
คนธรรมดาามาเปลี่ยนแปลง"

มันเสียงสั่น แววดาซบซ้อน มีทั้งความไม่ยินยอมและความโหดเหี้ยม
เหมือนตัวมันสมัยก่อนที่ขึ้นเขาไปตัดฟัน พบเห็นจักจั่นฤดูหนาวบน

ต้นไม้เขียวเฉาแล้วเกิดความเห็นใจ แต่สิ่งที่มีมากกว่าคือความสมเพชตัวเองและความโกรธ

พอพูดจบแสงเจิดจรัสของเฮ่าเทียนที่บริสุทธิ์ก็ปล່อยจากฝ่ามือมันไปที่หน้าอกหลิวอั้งอิง ไบหน้ามันชูบตอบลงทันตาเห็น ขณะเดียวกันอาการบาดเจ็บของหลิวอั้งอิงก็ฟื้นฟูอย่างรวดเร็วทันตาเห็นเช่นกัน

ผู้คนโดยรอบพลันสีหน้าแปรเปลี่ยน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเสียนกวนจากอาคารเทพ เมื่อพวกมันสัมผัสได้ถึงปราณชีวิตที่แผ่อยู่ในแสงเจิดจรัสของเฮ่าเทียนสายนี้ก็แตกตื่นจนพูดไม่ออก

หลงชิงเอ่ยด้วยสีหน้าเคร่งขรึมว่า

"เจ้ารู้ไหมว่ากำลังทำอะไร"

เหิงมู่ลี่เหรินยังคงจ้องหน้าหลิวอั้งอิงโดยไม่สนใจหลงชิง เค้นแสงเจิดจรัสของเฮ่าเทียนในร่างออกมาไม่หยุด แก้มมันชูบเขียวลงเรื่อยๆ แต่แววดากลับสว่างไสวขึ้น

นี่คือวิชาเทพแห่งซีหลิง

โลกแห่งการฝึกถึมนานในปัจจุบันไม่มีใครที่มีระดับวิชาเทพสูงกว่าเหิงมู่ลี่เหริน แม้แต่เยี่ยหงอวี่ก็ด้อยกว่ามัน เพราะมันรับเจตนารมณ์และแสงเจิดจรัสมาจากเฮ่าเทียนโดยตรง

วิชาเทพใช้ฆ่าคนได้ ใช้ช่วยคนก็ได้ แสงเจิดจรัสในร่างมันมีกระแสปราณของเฮ่าเทียน สามารถรักษาทุกคนที่ยังไม่ตาย หลิวอั้งอิงใกล้ตายแต่ยังไม่ตาย

เหิงมู่ลี่เหรินไม่ยอมให้หลิวอั้งอิงตายไปทั้งอย่างนี้ เพื่อการนี้มันจึงทุ่มเทอย่างมหาศาล มันต้องสิ้นเปลืองแสงเจิดจรัสของเฮ่าเทียนจำนวนมาก ทางหนึ่งเห็นได้จากไบหน้าที่ชูบตอบของมัน แต่ส่วนที่สำคัญจริงๆ คือการสูญเสียพลังชีวิตที่ไม่อาจมองเห็นจากภายนอก

หน้าข้ามันอาจบาดเจ็บสาหัสในทันทีเพราะการนี้ด้วย

ครั้งนั้นหลังจากถูกหญิงเขี้ยวฟันจนตาบอด ตาของหลิวอึ้งก็สูญเสียดวง
ประสาทสัมผัส แต่เวลานี้มันรู้สึกว่าจะดวงตาเกิดความร้อน คั่นเล็กน้อย
ถึงขั้นพอจะมองเห็นสีขาวได้รางๆ

นั่นคือสีของผ้าขาวหรือว่าแสงเจิดจรัสอันบริสุทธิ์?

หลิวอึ้งยังคงสงบนิ่ง อารมณ์บนใบหน้าถึงกับดูเย็นชา มันรู้ว่า
เหิงมู่ลี่เหรินทุ่มเทมากขนาดนี้เพื่อให้ตนมีชีวิตอยู่ ต้องไม่ให้ตนได้อยู่
อย่างสบายแน่นอน

"เปล่าประโยชน์" มันเอ่ย

ยอดฝีมือด้านรัฐชะตาผู้หนึ่งไม่ยอมมีชีวิตอยู่ต่อ เช่นนั้นก็ไม่มีใคร
เหนี่ยวรั้งได้

เหิงมู่ลี่เหรินใบหน้ากระตุกดูน่ากลัวท่ามกลางแสงเจิดจรัส ดูแล้ว
เหมือนปีศาจร้ายที่บาดเจ็บสาหัส เสียงของมันคล้ายเสียงร้องไห้ ระคายหู
ยิ่งนัก

"พวกเจ้าคนธรรมดาไม่ต่างจากมดปลวก...ไม่รู้หรือว่าข้ามีด้านฉนวน
ระดับใด! ข้าอยากให้เป็นเจ้ามีชีวิต เจ้าก็ต้องมีชีวิต แม้เจ้าอยากตายก็ตาย
ไม่ได้!"

"มีชีวิตแล้วอย่างไร จะทำให้เจ้ามีความสุขขึ้นหรือ"

"ต่อให้สุดท้ายเจ้าไม่ยอมสู้กับข้า ปฏิเสธที่จะให้การพ่ายแพ้พิสูจน์
ว่าเจตนารมณ์ของเฮ่าเทียนไม่อาจฝ่าฝืน แต่ข้าจะให้เจ้าทุกข์ทรมาน
อย่างไม่มีที่สิ้นสุดเพื่อให้คนทั้งโลกได้รู้ว่าหากทรยศเฮ่าเทียนแล้ว
จะต้องพบจุดจบเช่นไร

ข้าให้เจ้าอยู่ เจ้าก็ต้องอยู่ เพราะข้าคือตัวแทนเจตนารมณ์ของ
เฮ่าเทียน!

ข้าต้องการให้เจ้ามีชีวิต ไม่ใช่เพื่อให้เจ้าดูยุคใหม่ที่แปลกประหลาด แต่ต้องการให้เจ้ามีชีวิตอยู่อย่างอัปยศ ให้เจ้าทุกข์ทรมานเหมือนถูกสับเป็นพันเป็นหมื่นขึ้นทุกวัน ให้เจ้าได้เห็นแคว้นหนานจิ้นแตกแยก ล่มสลาย เห็นศิษย์ศาลากระบี่ตกตายต่อเนื่อง เห็นบ้านเกิดกลายเป็นเถาถ่าน และเห็นคนที่เจ้ารู้จักมอดม้วยมรณา ข้าต้องการให้เจ้ามีชีวิต เพื่อให้สำนึกเสียใจที่มีชีวิต!"

เหิงมู่ลี่เหรินมองบาดแผลที่หน้าอกและบริเวณคอของหลิวอี้ซิง ที่ค่อยๆ เล็กลงพลางเอ่ยปนหัวเราะ

"ถึงเวลานั้นเจ้าจะสำนึกเสียใจหรือไม่ที่คืนนี้ทำเรื่องเหล่านี้ ถ้าให้โอกาสเจ้าอีกครั้งเจ้ายังจะไม่ยอมอ่อนต่อข้าเหมือนอย่างตอนนี้หรือไม่"

เด็กหนุ่มผู้มีพรสวรรค์ที่สุดของอาศรมเทพเปล่งเสียงหัวเราะอย่างอวดดี พอใจสุดขีด และคลุ้มคลั่งอย่างหนัก อากาศถูกบีบอัดผ่านเส้นเสียงที่สั่นไม่หยุดของมัน เสียงแหลมเล็กเหมือนเสียงร้องของฝูงนกพิราบที่ระคายหู

ผู้คนเห็นภาพนี้และได้ยินเสียงหัวเราะแล้วต่างหนาวจับขั้วหัวใจ เส้นกวนหลายคนรู้สึกว่ารอคติของตนใกล้พังทลาย แม้แต่มุมปากของเจ้าซือไฝวยังเกิดเกล็ดน้ำแข็งขึ้นบางๆ

วังหลวงยามราตรีเจียบสนิท มีเพียงเสียงหัวเราะอย่างคลุ้มคลั่งของเหิงมู่ลี่เหรินที่ตั้งกังวาน กิ่งหลิวเหนือคูน้าสั่นไหวเบาๆ ด้วยความหวาดกลัว ไบหลิวที่ร่วงลงน้ำจมนเร็วยิ่งกว่าเดิม หมายถึงไปหลบซ่อนใต้ดินโคลนที่ทับถมมานานนับพันปี ไม่อยากได้ยินเสียงหัวเราะนี้

หลิวอี้ซิงรู้สึกได้ว่ากระแสปรมาณแห่งชีวิตกลับเข้ามาในร่างอีกครั้ง พอได้ยินคำพูดและเสียงหัวเราะของเหิงมู่ลี่เหรินแล้วสีหน้าก็ได้

แปรเปลี่ยน ไม่ปรากฏความหวังเกรงแม้แต่น้อย มีแต่ความสงบนิ่ง

มันมองลงซึ่งพลางเอ่ยว่า

"นี่คือความหวังของอาศรมเทพ?"

หลงซึ่งนิ่งเงียบ หลิวอี้ซิงจึงถามซ้ำว่า

"เด็กน้อยน่าสงสารที่มีปมในวัยเด็ก?"

หลงซึ่งยังคงไม่พูดอะไร นี่คือการยอมรับโดยคุณนี่

หลิวอี้ซิงถอนใจ

"อาศรมเทพตกต่ำลงเรื่อยๆ แล้วจริงๆ"

หลงซึ่งยังคงนิ่งเงียบ ยังคงยอมรับ มันเห็นด้วยกับหลิวอี้ซิง
หลังพิจารณาแล้วมันก็ชูมือขวา หว่างนิ้วมีดอกท้อสีดำเบ่งบาน ใน
กลีบดอกแฝงด้วยปรอทแห่งการดับสูญ

ในทีนั้นมีเพียงดอกท้อสีดำเท่านั้นที่หยุดยั้งวิชาเทพของเหิงมู่ลี่เหริน
ได้

"อย่ามาห้ามข้า!"

เหิงมู่ลี่เหรินแฉดเสียงร้อง ไบหน้าซุบเซียวซีดขาวราวหิมะ

มันจ้องหน้าหลิวอี้ซิง ไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดชาวหนานจินผู้นี้
จึงยังสงบนิ่งเช่นนี้ได้ท่ามกลางความเป็นความตายและการโจมตีทาง
จิตใจมากมาย มันไม่เข้าใจยิ่งกว่าว่าเพราะเหตุใดในเวลานี้มันยังรับรู้
ได้อย่างชัดเจนถึงความเวทนาที่อีกฝ่ายมีต่อตน คนพวกนี้เวทนาดน
เพราะเหตุใด

หลงซึ่งเอ่ยว่า

"นิกายเต๋าต้องการให้เจ้าแผ่แสงเจิดจรัส ไม่ใช่ให้เป็นบ้า"

เหิงมู่ลี่เหรินหัวเราะอย่างคลุ้มคลั่ง

"แต่เวลานี้ข้ารู้สึกดี ในที่สุดข้าก็เข้าใจแล้วว่านี่มีเพียงคนบ้าอย่าง

แท้จริงเช่นท่านเท่านั้นจึงแข็งแกร่งได้อย่างแท้จริง"

ดอกท้อสีดำที่หว่างนิ้วหลงซึ่งสั้นไหวตามสายลม

"อย่าห้ามข้า"

เหิงมู่ลี่เหรินเอ่ย

"แม้ท่านเป็นผู้อาวุโส แต่ข้าไม่ได้เคารพยำเกรงอะไรท่านและ
ไม่จำเป็นต้องทำด้วย ในเมื่อนี้เป็นเรื่องที่อาศรมเทพจัดเตรียมไว้ให้ข้า
ท่านก็อย่าได้สอดมือ"

หลงซึ่งมองมันราวกับมองเห็นเด็กดีอรันไว้เคียงสาทว่าโหดเหี้ยม
กำลังเดินบนเส้นทางบนภูเขา น้ำค้างเปียกเสื้อเก่าขาดของมัน มันถือ
มีดตัดฟันและคิดว่าตนเองคือดวงอาทิตย์

เสียงถอนใจดังขึ้นในใจหลงซึ่ง สุดทำยมันก็ไม่ทำอะไร

ทันใดนั้นในความคิดก็มีเสียงถอนใจดังขึ้นจริงๆ

ด้วยเหตุนี้ภูเขาและแม่น้ำของเมืองหลินคังจึงถอนใจตาม

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)